

7

'เมื่อครั้งจักรพรรดิเซียวเต๋อยังทรงดำรงตำแหน่งเป็นรัชทายาทจางเสียน ได้โยกย้ายออกไปพำนักยังตำหนักรัชทายาท บ่อยครั้งที่เดินทางกลับเข้าวังหยงหนิงเพื่อเยี่ยมเยียนพระมารดาในยามดึก พระนางทรงรับสั่งว่า 'รัชทายาทควรคำนึงถึงบ้านเมืองเป็นหลัก'

รัชทายาทตอบว่า 'ทุกวันเข้าจรดค้ำเฝ้าคิดถึงแต่พระมารดา ทว่าลुकมีภารกิจรัดตัว วันนี้หากหาเวลามากกราบท่านไม่ได้ก็เท่ากับเป็นลูกอกตัญญู ค่ำคืนจะหลับตาลงได้อย่างไร'

ภายหลังรัชทายาทขึ้นครองราชย์ทรงพระนามจักรพรรดิเซียวเต๋อ ในวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระมารดาซึ่งเลื่อนพระยศเป็นพระราชชนนี จะคอยควบคุมการจัดพิธีเฉลิมฉลองด้วยพระองค์เองทุกปีเพื่อปลอบประโลมพระทัยของพระมารดา

'บันทึกพระราชกิจวัตรของจักรพรรดิเซียวเต๋อ รัชสมัยหลงโย่วปีที่

ลืบแปด พิธีในวังหลวง งานฉลองวันพระราชสมภพของพระราชชนนี
ราชอาลักษณ์ซ้ายผู้ต่งเฟิง...จดบันทึก'

"หลบทางๆ น้ำมันตะเกียงมาแล้ว"

ในความมืดของราตรี คนงานในวังสี่คนกำลังช่วยกันแบกถังใส่น้ำมัน
ไปแหวะเติมโคมตะเกียงซึ่งถูกจุดอยู่ตามจุดต่างๆ ในเขตพระราชวังเพื่อขับ
เน้นบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลองให้คึกคักสว่างไสวยิ่งขึ้น

ทั้งด้านนอกและด้านในพระตำหนักถูกแขวนไว้ด้วยโคมตะเกียง
หลายหลากสีจนดูงดงามตระการตากว่าในยามปกติ ผ้าตัวนสีแดงและ
โคมไฟประดับที่ห้อยระย้าอยู่ตามชายคาแต่งแต้มตำหนักที่ถูกปกคลุมไปด้วย
หิมะสีขาวจนสวยงามเฉิดฉายราวกับสาวงามในอาภรณ์ชุดใหม่หรูหรา

ขันทีและนางกำนัลเดินสวนกันขวักไขว่ไปมาจนน่าเวียนหัว แต่ละคน
สวมชุดราชพิธีที่ได้รับพระราชทานด้วยสีหน้าระบวยไปด้วยรอยยิ้มแห่ง
ความสุขสนุกสนานและความตื่นเต้น ต่างคนต่างเร่งมือเตรียมพิธีฉลอง
วันคล้ายวันพระราชสมภพอันยิ่งใหญ่อลังการถวายแด่พระราชชนนี

ปีนี้เป็นปีที่ลืบแปดแห่งรัชสมัยหลงโย่ว บ้านเมืองสุขสงบ ประชาชน
สมัครสมานสามัคคี ไม่ว่าจะเรื่องราวใดล้วนราบรื่นตั้งใจปรารถนา

แคว้นมหาอำนาจซึ่งมีอาณาเขตตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของแผ่นดินใหญ่
แห่งนี้ถูกปกครองด้วยกษัตริย์ที่มีพระปรีชาสามารถมาทุกยุคทุกสมัย
เศรษฐกิจและวัฒนธรรมจึงเจริญงอกงามรุ่งเรืองยิ่ง แคว้นแคว้นใกล้เคียงต่าง
พากันนำเครื่องบรรณาการมาถวายเพื่อแสดงความเคารพ ความเฟื่องฟูที่
สะสมมานานปีเห็นได้จากความร่วมมือเป็นสุขของบ้านเมือง และสีหน้าที่

เต็มไปด้วยความหวังอันเพริศแพร้วแจ่มจรัสของประชาชน

เดือนสิบวันที่สิบหกคือวันครบรอบวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระราชชนนี ในวันนี้จักรพรรดิและพระสนมจะนำองค์ชายและองค์หญิงทุกพระองค์มุงหน้ามายังวังไปจื้อเพื่อถวายพระพรแด่พระราชชนนี

นี่นับเป็นเรื่องมงคลของราชวงศ์ และถือเป็นเรื่องน่ายินดีของเหล่าข้าราชการบริพารทั้งหลายในวังด้วย

บรรยากาคนในวังวันนี้เริ่มคึกคักกว่าน่ายตั้งแต่ฟ้าสว่างเพื่อเตรียมการพอย่างเข้าพลบค่ำโคมตะเกียงในวังก็ถูกจุดขึ้นทีละดวงๆ จนวังหลวงเจิดจ้าสว่างไสวราวกับเที่ยงวัน

คนในวังต่าง่วนอยู่กับการจัดเตรียมงานตัวเป็นเกลียว แม้กระทั่งจะยื่นพักขาสักครู่ก็เกรงว่าผู้อื่นจะแอบซุบซิบนินทาเอา จึงไม่มีใครให้ความสนใจสาวน้อยที่ขยับตัวหลบวูบเข้าไปใต้ระเบียงทางเดินเพื่อหลีกเลี่ยงให้แก่ขบวนน้ำมันตะเกียงและขบวนขนย้ายสิ่งของอื่นๆ แม้นางจะเอ่ยปากสอบถามสักทีคราก็ปราศจากเสียงตอบกลับ ราวกับว่าทุกคนไม่มีเวลาว่างแม้แต่เศษเสี้ยววินาทีเพื่อที่จะตอบคำถามนาง

สาวน้อยเบียดกายชิดขอบระเบียง ร่างที่เตี้ยเล็กของนางทำให้ยากที่จะสะดุดสายตาคอนงานที่เดินสวนทางกันไปมา และก็ยากยิ่งที่จะมีโอกาสเอ่ยปากสอบถามผู้คน

"พี่สาวท่านนั้น ขอถามว่า..."

สาวน้อยพยายามรวบรวมความกล้าถามขึ้นอีกครั้ง แต่สตรีนางนั้นกำลัง่วนววยกับการช้อนสิ่งนางก้านลคนหนึ่งให้ยกถาดใบใหญ่ไปยังห้องบรรทมของพระราชชนนี ไม่ได้แยแสให้ความสนใจกับนางแม้แต่บ่อย

สาวน้อยถูกเบียดจนเข้าไปชนขบวนคนที่เร่งรีบอีกชุดหนึ่ง นางยกมือลูบหน้าอย่างเหนียวอ่อน แต่เมื่อมองเห็นชั้นที่ท่าทางคล้ายหัวหน้างานคนหนึ่ง กิริยาหน้าเข้าไปถามว่า

"ขอถามท่านกงกง ไม่ทราบวัง...อวีนหลูไปทางใด"

หัวหน้าชั้นที่ปรายตามองมาแวบหนึ่ง

"เจ้าเพิ่งมาใหม่หรือ"

สาวน้อยรีบผงกศีรษะ

"ใช่แล้ว ข้าเพิ่งจะมาใหม่ ข้าชื่อว่า..."

หัวหน้าชั้นที่กำลังยุ่งจนแทบหน้ามืดเป็นลมไหนเลยจะสนใจว่านางชื่ออะไร เพียงโบกมือไปยังทิศทางหนึ่งอย่างรำคาญใจ

"เดินไปทางนั้น แล้วก็อย่ายืนเกะกะขวางทาง ทุกคนกำลังยุ่งกันทั้งนั้น"

สาวน้อยรีบเบี่ยงกายหลบขบวนชั้นที่อีกกลุ่มหนึ่ง

เดินไปทางนั้น... ทางนั้นคือทางซ้ายหรือขวาหนอ นางได้แต่ขยับเท้าไปข้างหน้าตามที่หัวหน้าชั้นที่บอกพร้อมทั้งเหลียวมองทั้งซ้ายขวาเพื่อหาวังอวีนหลูแห่งนั้น

แต่ที่ว่าภายในพระราชวังที่ใหญ่โตมโหฬารแห่งนี้ วังและตำหนักล้วนละม้ายคล้ายคลึงกันจนแทบแยกแยะไม่ออก ยิ่งไปกว่านั้น สำหรับนางกำนัลใหม่ที่ตัวเตี้ยเล็กและอายุน้อยเช่นนาง ย่อมถูกความลึกลับแปลกใหม่นี้ทำเอามีงงจนขบคิดไม่ออกว่าจะกลับไปยังวังอวีนหลูที่ประจำการอยู่ได้อย่างไร

ในที่สุดนางก็หลงทางอีกครั้ง เมื่อคิดว่าจะต้องถูกไล่ออกเพราะเรื่องนี้ก็รู้สึกร้อนใจขึ้นมา รีบสาวเท้าเดินอย่างรวดเร็ว เลี้ยวเลาะไปตาม

ทางแยกหลายแห่ง แต่ปรากฏว่าการทำเช่นนั้นกลับทำให้นางยิ่งสับสน
 ลนลานมากขึ้นไปอีก

หลังจากเลี้ยวตรงมุมระเบียบอีกครั้ง นางก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าต้นหลิว
 ซึ่งถูกหิมะปกคลุมจนถึงก้านลู่ย้อยห้อยลง พยายามเค้นสมองขบคิดถึง
 เส้นทางขามา และแล้วก็พบว่าตัวเองเดินมายังบริเวณที่เสียงสังัดไร้ซึ่งผู้คน
 อย่างไม่รู้ตัว ที่นี่คือที่ไหนกันหนอ

นางมองซ้ายแลขวา ดวงตากลมโตส่องประกายหวาดผวาราวลูกกวาด
 ตัวน้อย พยายามบังคับตัวเองให้นึกถึงคำอธิบายของพี่ซุนเสวี่ย

'จำไว้ให้ดี ด้านข้างวังหลันสวีก็คือวังหลิวตู้ เมื่อเลี้ยวไปทางขวามือ
 เดินทะลุผ่านระเบียบที่มีเสาสีแดงไปเรื่อยๆ จนพบสวนดอกไม้แห่งหนึ่งจะ
 เห็นที่ด้านหลังมีสะพาน เดินข้ามสะพานต่อไปทางข้างหน้าก็จะเป็นวัง
 อวิ้นหลูของพวกเราแล้ว หลังจากเจ้าเก็บดอกไม้เสร็จก็ให้รีบกลับมา'

แต่ปัญหาก็คือวังหลันสวีอยู่ที่ใดกันหนอ แล้ววังหลิวตู้อีกเล่า อีกอย่าง
 ที่นี่คือสถานที่ใดกันนี่

ท่ามกลางความมืดสลัวของราตรี เสียงกลองและมโหรีในวังดังแว่ว
 มาให้ได้ยินเป็นระยะๆ เป็นสัญญาณว่าขณะนี้พิธีเฉลิมฉลองได้เริ่มเปิดฉาก
 ขึ้นแล้ว แล้วดอกไม้สดที่องค์หญิงต้องการใช้ประดับพระเกศาเหล่านี้แล้ว

สาวน้อยมองคาดใส่ดอกไม้สดในมืออย่างตื่นตะลึงทำอะไรไม่ถูก
 ในที่สุดก็อดสะอื้นร้องไห้ขึ้นมาได้

"ฮือๆๆ ข้าอยากกลับบ้าน..."

เมื่อได้ยินเสียงมโหรีบรรเลงแว่วมาแต่ไกล ชายหนุ่มม้วนปลิ้นสะดุดหยุด

ผีเท้าลง ยกมือขึ้นลูบหน้าผากเบาๆ พลังพิมพ์ว่า

"แม่แล้ว! ข้าคงจะไปไม่ทันช่วงเริ่มต้นงานฉลอง อีกสักครู่ของข้าคงถูกทำโทษเป็นแน่ หากขึ้นโผล่หน้าเข้าไปตอนนี้ก็รังแต่จะหาเรื่องถูกตำหนิอย่างน่าอเนจอนาถ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไปสายสักเล็กน้อยแล้วค่อยไปขอมาทีหลังจะดีกว่า เอาเถอะ เอาตามนี้ก็แล้วกัน อีกอย่าง นี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย"

เมื่อตัดสินใจได้เช่นนั้นแล้ว ความรีบร้อนที่จะไปร่วมงานฉลองก็ลดน้อยถอยลง เขาจึงเริ่มกวาดสายตามองไปบริเวณรอบๆ ภายอย่างสนอกสนใจ

ที่นี้ห่างจากวังไปจ้อพอสมควร เป็นเพราะเสด็จยาทรงพอพระทัยในความเจียบสงบ เมื่อหลายปีก่อนจึงย้ายที่ประทับจากวังหยงหนิงมายังวังไปจ้อซึ่งตั้งอยู่บริเวณทิศเหนือของอุทยานดอกไม้

ท่ามกลางคันทิมะโปรยปราย โคมไฟที่แขวนเป็นแนวตามระเบียบที่อยู่ห่างออกไปทอแสงระยิบระยับจับตา พื้นทิมะสีชาวมผสมผสานหายเข้าไปในความมืดปรากฏเป็นทิวทัศน์อันเจียบสงบน่าวังเวงใจ

"คืนนี้คือคืนใด จักร่วมผ่านคืนงดงามนี้เช่นไร"

เมื่อคิดถึงบทกวีของบัณฑิตท่านหนึ่งในราชวงศ์ก่อน เขาก็รู้สึกมีอารมณ์อยากจะชมราตรีที่ทิมะโปรยปรายนี้ขึ้นมาทันที

เพียงแต่ราตรีนี้กลับไม่งดงามเพียบพร้อมดังที่ใจคิด ...มีคนกำลังร้องไห้หรือนี้

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยพลังกวาดสายตามองค้นหา ทว่ากลับได้ยินเพียงเสียงสะอื้นขาดๆ หายๆ ไม่ปรากฏเงาร่างคนให้เห็นแต่อย่างใด ยามนี้คนในวังต่างมุ่งหน้าไปยังวังไปจ้อ ใครกันหนอที่วิ่งเตลิดมาถึง

ที่นี่เพื่อแอบร้องให้ มีหน้าซำยังร้องไห้อย่างเศร้าสร้อยจนปีมว่าจะขาดใจ เสียด้วย

เขาอดนึกถึงเรื่องเล่าขานในอดีตมิได้ ภายในดงหลิวแห่งนี้เคยมี พระสนมที่ถูกทอดทิ้งจบชีวิตตนเองลง ดังนั้นในยามดึกสงัดจึงมักจะมี วิญญาณที่ดังงามแต่เศร้าสร้อยปรากฏกายให้ผู้คนพบเห็นบ่อยครั้ง

เสด็จยาทรงโปรดปรานสวนหลิวที่เงียบสงบแห่งนี้มากเป็นพิเศษ ใน ฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นท่านมักจะเสด็จมาที่นี่เพื่อชมความเขียวขจีที่สดชื่น สบายตา แต่ในยามปกติไม่มีผู้คนอย่างกรายมาที่นี่กันมากนัก จะมีก็แต่ขันที และนางกำนัลรับใช้ที่บังเอิญเดินผ่านทางมาเท่านั้น

ใครกันหนอมาแอบร้องไห้ที่นี่ หรือว่าจะเป็นวนิญาณของพระสนม นางนั้นจริงๆ

เขาจึงเริ่มออกค้นหาเจ้าของเสียงร้องให้ที่น่าสงสารนั้นโดยไม่รอช้า เสียงร้องไห้คล้ายจะดังแว่วมาจากด้านหลังภูเขาจำลองที่สร้างจากหิน ประดับและพุ่มดอกอวิหว่า

ชายหนุ่มเดินอ้อมไปทางด้านหลัง ยื่นมือแหวกกิ่งหลิวที่ลู่ลงเพราะหิมะ เกาะทับทำเอาเกล็ดหิมะสีขาวหล่นกระจายร่วงกราวไปบนพื้น และแล้วเขาก็มองเห็นเด็กสาวคนหนึ่งกำลังนั่งยองๆ อยู่

นางสวมชุดกระโปรงกันหนาวสีขาวสะอาด ผมสีดำลึกลับถูกแบ่งครึ่ง ถักเป็นเปียยาวม้วนตลบขึ้นเป็นมวยเล็กๆ สองข้าง ปลายผมห้อยระย้อยข้าง แก้มเนียนใส ที่เอวคาดผ้าแถบสีแดงสดไล่เส้นหนึ่ง นี่คือเครื่องแต่งกาย ฤดูหนาวของนางกำนัลในวังนั่นเอง

นางไม่รู้สึกรู้สักนึกถึงการปรากฏกายของเขา เธอแต่ยกมือเช็ดน้ำตา

พลางสะอื้นจนตัวสั่นสะท้าน ดูไปข้างน่านาสารยั้งนัก

นึกว่าที่นี่มีดวงวิญญาณสิงสถิตอยู่จริง ๆ เสียอีก ที่แท้กลับกลายเป็น
นางกำนัลน้อยไปได้

เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นราวกับเด็กเล็กๆ นั้นทำเอาเขาอดหัวเราะขำ
มามีได้

พอเสียงหัวเราะดังขึ้น เสียงร้องไห้พลันสะดุดหยุดก็กลง นางกำนัลน้อย
ที่ดวงตาแดงช้ำราวกับเม็ดลูกท้อพลันรู้สึกตัวว่าข้างกายมีคนยืนอยู่ นางรีบ
เงยหน้าขยับขึ้นมอง แวดตาที่หวาดกลัวทำให้เขารู้สึกสนุกอยากจะทำนาง
เล่นขึ้นมา

"เป็นอะไรไป เจ้าถูกคนรังแกหรือ" เขาถามยิ้ม ๆ

ภายในวังแห่งนี้ ผู้ใหญ่รังแกผู้น้อย คนเก่ารังแกคนใหม่ ไม่นับเป็น
เรื่องแปลกใหม่แต่อย่างใด เพียงแต่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นคนร้องไห้สะอึก
สะอื้นอย่างน่านาสารเช่นนี้

สาวน้อยแตกตื่นจนอ้าปากค้างเพราะไม่เคยคิดว่าจะถูกผู้อื่นพบเห็น
นางเพียงแต่สิ้นศรัทธาปฏิเสธอย่างแรงจนดอกไม้สดที่หอบไว้ในมือหล่น
กระจายเกลื่อนกลาดเต็มพื้น

เขาปรายตามองดู ที่แท้คือดอกเหมยที่เบ่งบานในฤดูหนาวนั่นเอง เขา
ย่อกายลงเก็บกิ่งเหมยขึ้นมากิ่งหนึ่ง กลิ่นหอมอ่อน ๆ ลอยมาแตะจมูก
จนทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้ม เมื่อมองไปทางสาวน้อยอีกครั้ง ริมฝีปากบางกว้าง
ก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นจาง ๆ

"หากมิได้ถูกคนรังแกแล้วเจ้าร้องไห้ทำไมกัน"

หรือว่านางจะคิดถึงบ้าน เห็นนางเข้าวังมาตั้งแต่อายุน้อยก็พอ

สันนิษฐานได้ว่าฐานะทางบ้านคงยากจนขั้นแค้นไม่มีเงินพอที่จะเลี้ยงดูคน
ทั้งครอบครัว ดังนั้นนางจึงถูกส่งตัวเข้าวังมาทำงาน

นางอายุเท่าไรกันหนอ ดูท่าคงยังไม่ถึงสิบขวบกระมัง

สาวน้อยตอบตะกุกตะกักว่า

"ข้า...ข้าหลงทาง"

กล่าวจบนางก็สะอื้นไห้ขึ้นมาอีกครั้ง

หรือว่าในที่สุดนางก็พบคนที่ยอมสละเวลาอันมีค่ามาสอบถามว่าเกิด
อะไรขึ้น นางเองเป็นคนสนทนาไม่เก่งนัก แต่ก็พยายามเล่าเรื่องจนฟังราวกับ
กำลังท่องตำราเรียน

"พี่ขุนเสวี่ยสั่งให้ข้ามาเก็บดอกไม้ นางบอกว่าผ่านวังหลังสวนก็คือ
วังหลวงดู ถึงที่นั่นให้เลี้ยวขวา จากนั้นเดินผ่านระเบียงที่มีเสาสีแดงไปจนเห็น
สวนดอกไม้แห่งหนึ่ง ที่ด้านหลังจะมีสะพาน เดินข้ามไปยังข้างหน้าก็จะพบวัง
อวิ้นหลู แต่ข้าเดินหาอยู่ตั้งครึ่งค่อนวันแล้วก็ยังหาทางไม่พบ ฮือๆ หาก
พี่ชายข้าทราบเรื่องจะต้องหัวเราะเยาะข้าแน่ๆ เลย"

นางเล่าพลางสะอื้นพลางเขาจึงฟังได้ไม่ค่อยชัดเจนนัก แต่ก็รู้สึกรู้ว่า
ท่าทางร้อนนอกร้อนใจของนางนั้นช่างน่าขบขันยิ่ง คิดแล้วก็ยกมือเป็นเชิง
ตดบท

"หยุดก่อน"

สาวน้อยรีบหุบปากในทันทีอย่างว่องไว ดวงตาที่เอ่อคลอไปด้วยน้ำตา
มองเขาอย่างงุนงงราวกับกังวลว่าตัวเองไปล่วงเกินอีกฝ่ายเข้า นางหดกาย
ไปด้านหลังก้าวหนึ่งอย่างหวาดหวั่น แต่ก็อดปรายตามองไปบนร่างชายหนุ่ม
มิได้

ปรากฏการณ์ขงอกรัก

คนผู้นี้เป็นใครกันหนอ

ภายใต้แสงตะเกียงสลัว เขาสวมชุดแพรบางสีขาวสะอาด เส้นผมถูก
รวบขึ้นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บนมวยผมประดับด้วยหยกแวววาวพราว
แสง ดูท่าคงเป็นคนที่มีความสูงส่งอย่างแน่นอน

แต่ในเวลานี้คนเหล่านั้นสมควรจะรุดหน้าไปร่วมงานฉลองของพระราชชนนี
ที่วังไปจื้อนี่นา เครื่องแต่งกายที่เขาสวมใส่ดูไม่เหมือนชุดขุนนางและชั้นที่
ทั่วไป แล้ว...เขาเป็นใครกันหนอ แม้ในใจอยากจะรู้ แต่นางก็รู้สึกกลัวอยู่
บ้างที่จะเอ่ยปากถาม

ได้ยินคนในวังเล่ากันว่าพวกนางกำนัลมักจะพบเห็นวิญญาณลอยไป
ลอยมาในยามค่ำคืน เขาคงไม่ 'บังเอิญ' เป็นวิญญาณที่ว้าวนั้นหรอกนะ

นางรีบเลื่อนสายตาลงมองพื้นซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะเพื่อหาเงาร่าง
ของเขาอย่างแตกตื่นและร้อนรน

เฮ้อ...โง่งงอก! เขามีเงินนี่นา ไม่ใช่ดวงวิญญาณที่เล่าขานกัน แต่ว่า
เขาเป็นใครกันหนอ

สิ่งที่ระบายนอยู่ในดวงตากลมโตของสาวน้อยก็คือคำว่า 'ประหลาดใจ'
กระมัง ชายหนุ่มกะพริบตาปริบ ๆ ถามอย่างไม่แน่ใจว่า

"เจ้าไม่ทราบหรือว่าข้าเป็นใคร"

หากในวังจะมีคนไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร คนคนนั้นจะต้องเพิ่งเข้าวังมาใหม่
เท่านั้น

จริงดังคาด สาวน้อยผงกศีรษะแรง ๆ รวากับว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้
ให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจนางได้ดีขึ้น

ชายหนุ่มยิ้มอีกครา